

เหินฟ้าใช้กรรม

พลตรี วสันต์ พานิช

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๘

พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8002

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมเดินทางไปกับคณะตรวจเยี่ยมหน่วย โดยมีรองเสช.ทหาร (๓) พล.อ.อ. วีระ ไทยกล้า เป็นหัวหน้าคณะเดินทาง จุดมุ่งหมายเพื่อเยี่ยมหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่จังหวัดน่าน (นพค.๒๒) และชุดแพทย์เคลื่อนที่ทหารบก ซึ่งกำลังปฏิบัติงานรักษาพยาบาลประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบของหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่จังหวัดเพชรบูรณ์ (นพค.๒๖) คณะของเรา (๗ คน) ได้ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๒๖ ระหว่างทางได้แวะวัดอัมพวัน เพื่อขอพรท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ (พระราชสุทธิญาณมงคล ในปัจจุบัน) จะได้เดินทางโชคดีปลอดภัย ทุกคนเห็นด้วยจึงให้พลขับเลี้ยวรถเข้าวัดดังกล่าว มองดูเวลาประมาณ ๐๘.๔๕ นาฬิกา และพวกเราก็ได้พบท่านตามที่ตั้งใจไว้ ได้เล่าจุดมุ่งหมายในการเดินทางและขอพรจากพระคุณเจ้า เพื่อจะได้เป็นสิริมงคลเดินทางปลอดภัย หลวงพ่อท่านยิ้มและมอบพระเครื่องเนื้อผงขนาดเขื่อง ๆ ใหญ่กว่าลูกไม้ขีดไฟเล็กน้อย ภายในมีรูปปางประสูติ-ตรัสรู้ และปรีณิพพาน สวยงามมาก ท่านสั่งให้ติดตัวไว้ ได้พรมน้ำพระพุทธมนต์และให้พรเดินทางโชคดีจงปลอดภัย ท่านมิได้พูดเป็นเลขศัณยแต่อย่างใดเลย เมื่อได้เวลาพวกเราก็กราบลาท่านเพื่อเดินทางต่อไปยังจังหวัดน่าน

ระหว่างปฏิบัติงานอยู่ที่น่าน วันหนึ่งข้าพเจ้าและคณะได้เดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์บินลัดเลาะไปตามแนวถนนสายนายาว-บ่อเกลือใต้ เป็นเส้นทางบินที่เคยปฏิบัติการส่งกำลังบำรุงให้หน่วยทหารที่ตั้งอยู่ตามฐานยอดดอยต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ เมื่อ ฮ. บินไต่ระดับได้ระยะสูงประมาณ ๕,๐๐๐ ฟุต มาได้ไม่นานนัก ทหารที่นั่งอยู่ใกล้กับข้าพเจ้า ได้ยินเสียงคล้าย ๆ พลุแตก มีอะไรมาโดน ฮ. ทำให้มีอาการสั่นสะเทือน เจ้าหน้าที่ ฮ. ได้มองลงไปเบื้องล่าง เห็นกลุ่มควันปืนและเสียงปืนที่ยิงขึ้นมาเป็นชุด ๆ จึงตะโกนบอกนักบินว่า “ฮ. ถูกยิง” “ฮ. ถูกยิง” จุดที่ถูกซุ่มยิงบริเวณบ้านหลักลาย ประมาณ กม.ที่ ๓๓ นักบินมีสติจึงรีบดึงคันบังคับเพิ่มระยะความสูงและตีวงเลี้ยวกลับเพื่อจะไปลงสนามที่ศูนย์อพยพนายาว ในระหว่าง

ถูกยิง พวกเราเป็นเป้าเคลื่อนที่อยู่ นั่น เราหมดหนทางสู้เพราะไม่มีอาวุธอะไรติดตัวหรือติดเครื่อง ฮ. เลย ก็ได้แต่นึกภาวนาถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อทั้งหลาย เจ้าป่าเจ้าเขา เจ้าที่เจ้าทาง ช่วยคุ้มครองป้องกันให้เราทั้งหมด ตลอดจน ฮ. ที่นั่งอยู่นี้จึงปลอดภัยเถิด พวกเราไม่ชอบจะอยู่เป็นเจ้าพ่อในแถวถิ่นนี้ เมื่อ ฮ. แล่นลงแตะพื้นแล้วพวกเราโล่งอกโล่งใจไปตาม ๆ กัน นักบินได้ตรวจ ฮ. จนทั่วลำ ปรากฏว่าตอนท้ายลำตัวถูกกระสุนเจาะทะลุ ๒ รู เจียดลวดสลิงบังคับลิ้นชัก อีกนัดหนึ่งถูกเหล็กแกนหางทะลุ ไม่สามารถจะบินต่อไปได้ เป็นอันว่าหมดโอกาสไปเยี่ยมเจ้าหน้าที่ฐานพัฒนาการย่อยที่ ๒ ตามความตั้งใจไว้ได้ และในวันรุ่งขึ้นก็ได้ข่าวจากชาวบ้านหลักลาย (กม.๓๓) ว่า ผกค.ได้ปืนขึ้นต้นไม้สูง ใช้ปืนอาร์ก้ายิง ฮ. ที่บินผ่านมาพอดีและเข้าใจว่า ฮ. ได้ตกคนที่โดยสารมาเสียชีวิตหมดแล้ว

นักบินได้นำ ฮ. มาส่งพวกเราที่ฐานบินและได้ขึ้นรถไมโครบัสคู่ชีพไปซื้อเครื่องสังฆทานนำไปถวายเจ้าอาวาสวัดสภารศ เป็นการอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร วัดนี้เป็นวัดเก่าซึ่งรองเสฐ.ทหาร (๓) ได้เคยมาสร้างโบสถ์เอาไว้ในคราวมาสร้างสนามบินที่จังหวัดน่าน ในตอนค่ำได้ร่วมรับประทานอาหารกับเจ้าหน้าที่ พวกเรามีอารมณ์แจ่มใสเหมือนกับว่าได้ต่ออายุให้ยืนยาวต่อไปอีก

วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๒๖ ข้าพเจ้าและคณะเดินทางกลับกรุงเทพฯ และพร้อมใจกันแวะวัดอัมพวัน ถึงวัดเวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา พวกเราลงจากรถและรีบเข้าไปหาท่าน กัมลงกราบและเล่าเรื่องเหตุการณ์สยองขวัญที่จังหวัดน่านให้ฟัง พระคุณเจ้าได้พูดว่า “อาตมา รู้แล้ว พวกท่านได้ชดใช้กรรมแล้ว ถ้าบอกก่อนไป ท่านกลัวอาจจะไม่ได้ใช้กรรมจะไม่มีผลงาน อาตมาคิดไว้ว่า ท่านจะต้องกลับมาที่นี่อีก จึงได้ เตรียมมองให้สวดพระธรรมจักรเพื่อรับขวัญ ไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านเข้าโบสถ์เดี๋ยวนี้ อยู่ช้าจะดีก็”

พวกเราจึงเข้าไปฟังสวดพระธรรมจักรในโบสถ์ ซึ่งเสร็จประมาณ ๒๐ นาฬิกา และร่วมทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรอีกครั้งหนึ่ง ออกจากโบสถ์ท่านยังเลี้ยงอาหารอีก จึงนับว่าพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตากรุณาต่อพวกเราเป็นอย่างมาก ไม่มีวันจะลืมเลือนไปได้เลย สมควรแก่เวลา ก็กราบลาพระคุณเจ้าเดินทางกลับกรุงเทพฯ ของเราต่อไป